

Worstelen wordt altijd bekeken als een ‘valse’ sport, het is geschreven en niet echt. Het zijn geen echte atleten en je kan niet van de ‘sport’ houden.

Worstelaars trainen elke dag om een combinatie van theater en een vechtsport te laten zien, vele zijn ook bijna 330 dagen van huis weg, ze missen verjaardagen, geboortes en hun dierbaren om ons de fans de beste shows te geven die ze kunnen. Hun carrière wordt vaak veel te snel beëindigd door blessures of erger. Ook al lijkt het niet zo, het is een echte harde sport die vele van ons nooit zou kunnen uitoefenen.

“The greatest battles in wrestling
are often fought within ourselves.”

“Success in wrestling is not
determined by the number of wins,
but by the number of times you get
back up after being knocked
down”

2024 Jens Van Wolput. Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd, opgeslagen in een gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opnames, of anderszins, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN: 9789465120034

Eerste editie: 15/11/2024

Disclaimer: Dit boek is een werk van fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen, is puur toeval.

Aansprakelijkheidsverklaring: De auteur is niet verantwoordelijk voor enige schade of letsel voortvloeiend uit het gebruik van technieken of informatie beschreven in dit boek. Worstelen kan gevaarlijk zijn, en de stunts en bewegingen beschreven in dit boek mogen niet worden nagedaan zonder adequate training en begeleiding van gekwalificeerde professionals.

Over de uitgever: Dit boek is in eigen beheer uitgegeven door Jens Van Wolput.

Ronde 1:Verborgen Passie

In worstelen zijn de grootste overwinningen niet altijd degene die je behaalt over anderen, maar degene die je behaalt over jezelf.

Proloog

Dit is het. BattleBash is het grootste evenement van de worstelindustrie, heel het jaar lang werkt iedereen naar deze twee dagen. Van alle kanten van de wereld komen zelfstandige worstel instellingen (beter gekend als de indy's) naar de plek waar op dat jaar BattleBash door gaat, dit jaar Arlington, Texas in de AT&T Stadium.

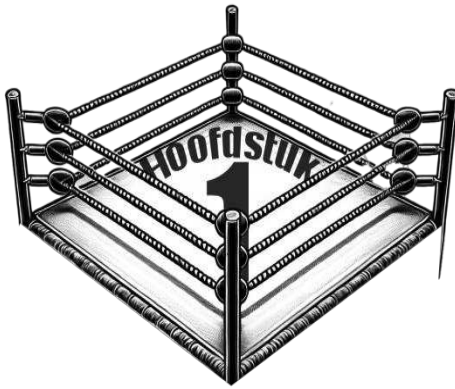
Emma stond in gorilla klaar voor haar volgende match. De gorilla is de plek tussen het lawaai van de arena waar 95.000 man opgewonden aan het wachten is op de volgende persoon die door de gordijnen door loopt en de backstage waar het krioelt van de medewerkers en worstelaars. In Gorilla is ook waar de producers en dokters zitten, maar die weten al een geluk beter dan Emma nu lastig te vallen.

Met haar oortjes in en haar muziek op maximum stond ze na te denken op de kalmerende tonen van een of andere componist die ze jaren geleden had gevonden op haar Apple Music app en waar ze van had ontdekt dat die kalmerend werkte. Kon ze Christa wel verslagen? Op de vorige drie keer dat ze tegenover elkaar stonden in de vierkante ring had ze alle drie de keren verloren, al had ze Christa wel een groot deel van haar eigen bloed laten proeven.

Ze kreeg een duim omhoog van de hoofdproducer om aan te duiden dat ze haar klaar moest maken, oortjes terug in het doosje en ze gaf deze aan de producer die ze met een knipoog en een kneepje in haar arm wegstak. Haar muziek ging aan, nog één keer adem nemen en door het gordijn.

Tien minuten later kwam ze terug door de gordijnen, op haar rug plat op een brancard. De producer kwam naast haar staan en keek

haar aan. “Volgende keer beter,
Emma. Word maar snel weer goed
en dan pak je haar.”

De introductie

“Emma kom je nu? Bruno kan bijna niet meer wachten”

De stem van Gert, haar vader galmt door het huis, ook al moest hij zijn stem niet te hard forceren. Het voordeel van een drill sergeant zeker?

“Ja papa, ik kom eraan. Zeg maar dat hij niet in zijn broek doet” dat was een oude mop tussen haar en haar vader. Jaren geleden was Bruno zo enthousiast geworden over iets dat hij in zijn broek had gedaan, alleen was hij te verlegen om dat te zeggen en had hij zo twee uur in de auto moeten blijven zitten tot iemand het door had.

Beneden kon ze de stem van Bruno horen, maar ze verstond niet wat hij zei, waarschijnlijk iets wat lijkt op laat ze maar thuis als ze niet op tijd is.

Ze keek haar kamer rond, een typische tienerkamer met posters van boybands, een grote spiegel

waar ze zichzelf even in bekeek. Klein van gestalte (dat had ze van haar moeder geërfd) net zoals haar lange blonde haren en groene ogen.

Ze liep naar beneden van de trap en sprong over de laatste drie treden, zacht landend op haar voeten. Haar vader stond voor haar met een glimlach op zijn gezicht, hij was bijna twee meter groot waardoor ze enorm haar best moest doen om naar zijn gezicht te kunnen zien, zijn bruine haren kortgeknipt in een legerkapsel en een stevig gezicht met uitgelijnde jukbeenderen. Hij was bijna zo breed als hij groot was en ze wist dat op zijn werk niemand hem boos wilde maken en wanneer de cadetten hem zagen aankwamen wisten ze allemaal dat ze moesten uitzien wat ze deden.

“Emma, je weet dat je niet van de trap mag springen” hij klonk niet boos of streng en ze wist dat hij dit enkel zei om mama een plezier te

doen, ze was als verpleegster te bezorgt om haar gezin, terwijl papa zijn zin voor avontuur had doorgegeven aan beide kinderen.

“Ja papa” zei ze gedwee, ook al wist ze dat ze volgende keer niet drie treden maar vier ging overslagen.

Haar vader kon blijkbaar ook gedachten lezen want hij lachte zachtjes.

“Zijn we bijna klaar? Ik wil vertrekken!” Bruno kwam achter de hoek vandaan en Emma moest serieus haar best doen om niet te lachen en om eerlijk te zijn, de enige reden dat ze dat niet deed was omdat hij bijna op papa leek. Hij was enorm groot voor zijn zestienjarig bestaan en bijna even gespierd als papa. En hij kon haar zo in een greep pakken dat ze het uitkernde van de pijn.

De reden dat ze zo hard moest lachen waren niet zijn fysiek of uiterlijk, eerder wat hij aan had.

Een T-shirt in knalrood van een worstelaar, daar boven een gele

pet en armbandjes in het knalgroen van een andere worstelaar. De kleurencombinatie was zowel pijnlijk aan de ogen als lachwekkend. Hoe kon je nu zo hard houden van mannen die elkaar op de grond gooien en dan nog wat show verkopen in hun bloot bovenlijf, het enige wat ze leuk vond was het gespierd lichaam van sommige, maar voor de rest was er niets aan.

“En waarom moet ik mee?” ze wist het antwoord al maar koos toch voor een slotoffensief.

“Omdat ik moet werken, en ik laat je niet alleen thuis na de laatste keer” de stem kwam van achter de hoek waar Bruno ook vandaan kwam en na een paar tellen kwam Sylvie, hun moeder achter de hoek vandaan. De blonde haren waren nu wat lichter en meer naar grijs na de jaren en kortgeknipt, maar haar groene ogen stonden nog even helder als vroeger op de foto's, ze was klein gezet en een beetje mollig maar een echte huismoeder

en een superzacht karakter dat zich altijd inzet voor de mensen in de buurt.

“Wat heb ik gedaan dan? Ik weet van niets”

“Je hebt bijna het huis afgebrand omdat je een pizza wilde maken, en daarvoor heb je met u fiets achter een brommer gehangen en zo hard op de grond gegaan dat heel u been open lag” Bruno moest natuurlijk weer olie op het vuur gooien want dat van die fiets wisten mama en papa nog niet, wel zeker mama niet, papa wist meer dan hij liet vermoeden.

Sylvi keek van Bruno naar Emma en dan naar hun vader, die expres deed alsof hij aan het zoeken was naar de sleutel van de auto.

“Hier hebben we het later over, maar wees zeker dat de straf volgt.”

“En jij!” zei ze terwijl ze naar Gert keek, “Waarom heb ik het gevoel dat je dit wist”

“Waarom? Ik zou niet weten lieve schat van mij, maar nu moeten we

echt vertrekken want we komen te laat. Het is ver rijden”

Zonder nog iets te zeggen liep Bruno recht naar de deur, trok deze open en stond al voor de auto voor ze nog iets konden zeggen, en Gert wenkte Emma om haar te volgen. “Dag schat, Goed werken hè.” en ze liepen de deur uit.

“Ik weet niet of ik u hieruit kan redden Emma” zei hij met zachte stem. “Maar verpest deze dag niet voor Bruno, hij kijkt er zo naar uit. Doe het morgen of zo als je hem wilt terugpakken” voegde hij eraan toe met een knipoog.

De autorit die normaal maar drie kwartier zou duren leken voor Emma wel uren te duren, elk liedje van elke worstelaar op de aarde bonsde door de boxen van de auto en sommige zelfs wel meerdere keren. Bij bijna elk liedje had Bruno wel een verhaal van zijn of haar grootste wedstrijd en welke titel ze op dat moment hadden weten te

pakken of welke adembenemende stunt ze hadden gedaan. Ze waren juist aangekomen bij een liedje dat Emma enkel kon beschrijven als ‘Sexy Boy’ ook al had ze toen ze de foto had opgezocht van deze worstelaar eerder zitten denken aan een mislukte cowboy.

“Dit was een speciale match. BattleBash X.”

“Wat? Waarom is het ineens een X terwijl je terjuist allemaal cijfers zei?” Emma keek naar Bruno alsof hij gek was geworden terwijl ze uiteraard het hele verhaal van de cijfers al wist, ze wist ook dat wanneer ze een vraag stelde dat Bruno ‘logisch’ vond hij prikkelbaar werd. En hij stelde niet teleur, hij rolde zijn ogen zo ver naar achter dat ze bang was dat hij nooit meer normaal zou kunnen kijken en de zucht die erbij kwam zou zo een zeilboot heel de wereld hebben kunnen laten overvaren.

“Omdat dit een speciaal evenement was, het tienjarig bestaan van BattleBash na de

tegenslagen dat GWE hadden gehad was dit het keerpunt in de geschiedenis van het bedrijf en dat moest speciaal getoond worden”

“Dus daarom besloten ze om de 10 te vervangen door een X?”

Emma moest haar best doen om niet in lachten uit te barsten, wat was het toch makkelijk om Bruno zo op stang te jagen.

“Emma, toen u turnkring de grootste show gaf van het bestaan van de groep hoe hebben ze dat toen laten weten?” Gert moest natuurlijk weer de situatie verpesten. Het was waar dat ook toen de 10 in een X was vervangen, dit heeft om een of andere reden een sterk effect op de mens, alsof ze door Romeinse cijfers te gebruiken terug tussen de gladiatoren in de arena stonden.

“Dus, Bruno vertel verder want dit heb ik nog niet gehoord” duidelijk een leugen want hij had bijna elke match al gezien en zo niet had hij die wel gehoord van Bruno, maar Emma durfde niets meer te zeggen

en onderging het gepraat van haar broer zonder mopperen.

“Dus BattleBash X” hij keek even naar haar zus om te zien of die nog iets te zeggen had, toen dat niet het geval was ging hij trots door.

“Eerst en vooral Jeff Scott en Jack Levashe waren twee van de beste die ooit in de ring stonden, hun werk aan de microfoon en in de ring zijn nog altijd de standaarden waar huidige worstelaars naartoe streven. Het was de eerste keer dat er in een ladder match gevochten werd om de GWE titel, toen nog de GWF genoemd.” bij ieder woord dat hij uitsprak ging zijn stem hoger en hoger en je kon het enthousiasme zien in zijn ogen. Emma werd zelfs een beetje jaloers op de passie dat hij had voor deze sport, ze had zelf ook een redelijke passie voor haar turnen maar ze zou zo snel geen enkele turnwedstrijd kunnen vertellen en zeggen waarom die zo speciaal was.

“Dus toen Jack van de ladder naar

beneden sprong boven op Scott stond heel de arena recht en toen hij de titel te pakken had kwam er een orkaan van geluid, mensen waren aan het springen en roepen en sommige waren zelfs aan het huilen”

Emma hoorde haar broer al lang niet meer, ze was zich aan het inbeelden hoe het moest zijn om boven op die ladder te staan en een hele arena u naam te horen roepen.

Ze werd uit haar gedachten gehaald toen Bruno haar een por gaf in haar ribben en zei dat ze de arena konden zien vanuit hun auto. Ze reden nu op de autostrade die verhoogd was zodat je vlak naast het dak van de arena zou rijden. Het dak van het Sportpaleis was niet zo indrukwekkend, wat dat wel was was de grote banner die was opgehangen speciaal voor dit event in het midden waren in grote witte blokletters de woorden ‘GWE LIVE EVENT’ geschreven met aan iedere kant drie worstelaars

waarvan twee vrouwen, beiden hadden titels om hun schouders en zagen er geweldig uit.

“Wie zijn die vrouwen?”

“Die linkse vrouw is de GWE Women’s Champion, Brie La Vie. De eerste Ierse kampioene in GWE, de andere is “The Diva”

Gwendoline zei is de GWE impact Women’s Champion. Brie is juist kampioen geworden in een steel cage match en Gwendoline is al bijna een jaar kampioen, wat een record is.”

De vrouw die was voorgesteld als Brie La Vie had een spierwitte huid en vuurrood haar erboven, wat serieus afstak van elkaar. Haar haar was ineengevlochten strak over haar schedel in een kapsel dat liet zien dat ze klaar was om het gevecht aan te gaan. Haar gezicht leek ook alsof ze serieus wat klappen had ontvangen en volgens Emma was dat ook wel zo.

“The Diva” daarentegen was een echte schoonheid met een bruine

huid en bruin glad haar, haar gezicht was perfect gevormd en ook al stond ze op de banner er maar op tot haar schouders, Emma kon zich wel inbeelden dat ze ook een even schoon lichaam had.

Terwijl ze aan het mijmeren was waren ze stilaan de parking op gereden en hier merkte ze pas dat niet Bruno, maar wel zei uit de toom zou vallen. Iedereen had iets aan van een worstelaar, was het nu een even rode T-shirt als Bruno en ook de gele pet zag ze een paar keer terugkomen. Weer voelde ze die band van verbondenheid alsof iedereen hier bevriend was en er was een gemoedelijke sfeer tussen de duizenden fans.

Hun vader parkeerde de auto op de aangeduide plaats en tot haar verbazing zag Emma dat ook de parkeerwachter een pet op had met de woorden GWE op. Zou dit puur promotie zijn of zat de liefde van de sport zo diep bij de mensen?